

Teodor Pravický

Tajná služba s.r.o.

- Jak vznikla nová služba

OBSAH

→ Úvod

Kapitola 1 - U Tří Prasátek

Kapitola 2 - Renáta

Kapitola 3 - Kryštof má novou basu

Kapitola 4 - Odstřihnout internet

Kapitola 5 - Na tenisovém kurtě

Kapitola 6 - Past na Renátu

Kapitola 7 - Raději nepřehánět

Kapitola 8 - Rozchod

Kapitola 9 - Udobřovací gesto

Kapitola 10 - Automobilová honička

Tajná služba s.r.o. - Jak vznikla nová služba

prosinec 2014 - Teodor Pravický

teodorpravicky.com

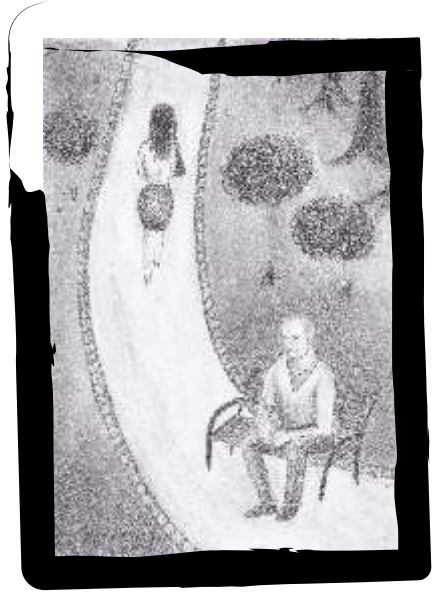
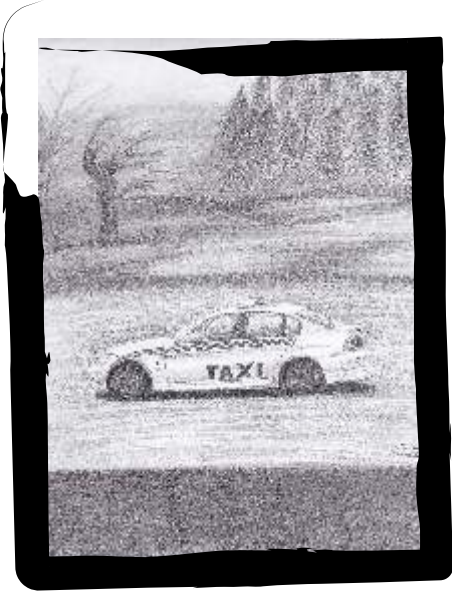

Kniha vyšla pod licencí Creative Commons 4.0.

Obsah můžete použít pro vaši práci anebo zábavu.

Ilustrace - Renáta Smejkalová

rsart.cz

ÚVOD

Jednou se tři kamarádi Kryštof, Teodor a Renáta rozhodli spojit příjemné s užitečným a začít si vydělávat na živobytí něčím, co je bude bavit.

Agentura s názvem Tajná služba s.r.o. je zde pro všechny, kdo potřebují odvést víc než jen detektivní práci. Pomoci svému známému, matce s nezvladatelným dítětem nebo jen třeba někoho trochu postrašit?

Jejich činnost je ovšem na hraně zákona, a tak si stanovili určitá pravidla.

KAPITOLA 1

Kryštof je mladý frajírek, který má ve svém životě všechno rád vyřešené. Právě projíždí ve svém zeleném BMW městem a rukou doplňuje basový beat, který mu hraje do cesty. Odbočuje na křižovatce a hned za ní dělá riskantní manévř při předjíždění kamionu.

Přitom se tváří jakoby se nic zvláštního nedělo. Očividně bruslí mezi auty tímhle stylem úplně normálně každý den. Jeho ruku na řadící páce ovládá hlasitá hudba a dunivé zvuky jako by byly důležitější než to co se děje na ulici.

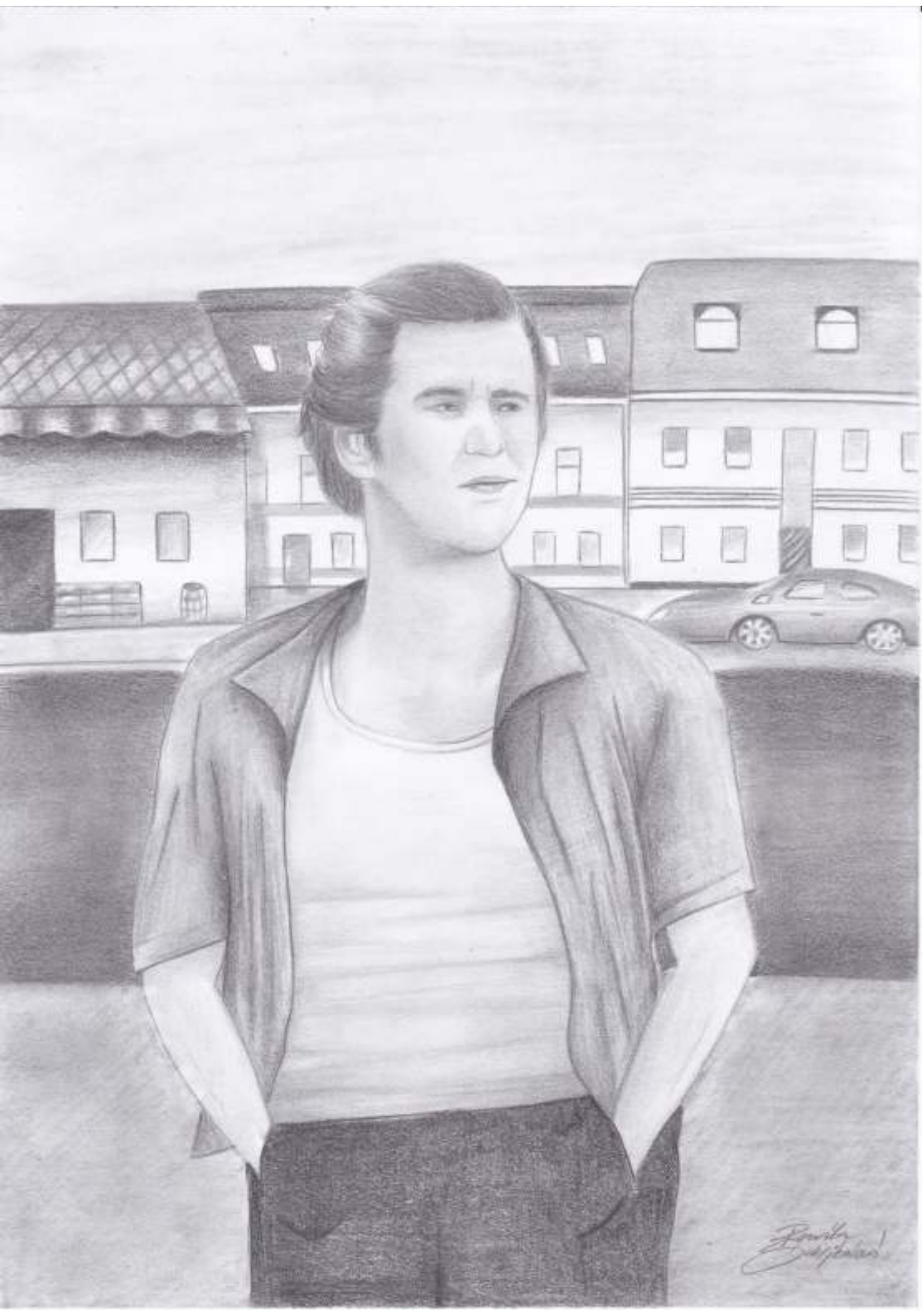
Takto předjíždí i agresivně zrychlující černé Audi. To na něj zezadu bliká.

„Co se děje, kamaráde?“ Usmívá se škodolibě.

Mává ledabyle rukou, šlape na plyn a ujíždí vysokou rychlostí. Po chvíli zpomaluje u krajnice a vystupuje k restauraci „U Tří Prasátek.“

Kryštof vchází k baru, kde stojí za výčepem Matylda a s cigaretou v puse utírá kusem sešlého hadru líně půllitr.

„Nazdar Matyldo, jak se dneska vede?“

„Skvěle, dáš si něco nebo sis přišel pokecat?“
Odpovídá Matyllda otráveně.

„Řídím, takže jenom nějakou minerálku.“

Matyllda zvedá nechápavě jedno obočí a sahá do lednice pro láhev. Kryštof mezitím přechází ke stolu, kde sedí Teodor. Ten pije taky minerálku.

„Nazdar brachu, jak jde život?“

„Stará vojna Kryštof! Když se ve zprávách před rokem policajti bavili o tom jak si poradí s každým frajírkem v rychlém autě, myslel jsem, že to budeš mít spočítané.“

Kryštof se tváří kysele.

„Je to čím dál horší.“

Chvíli se nic neděje. Vypadá to, že se už Kryštof do nějakého toho průseru dostal, přemýšlí Teodor.

„Teda, já letím jako splašený, abych to vůbec stihnul. Jak dlouho jsme se neviděli, tři roky?“
Mění téma Kryštof.

V hudební škole spolu seděli v lavici. Ale je to už nějaký pátek, co se museli Kryštof s Teodorem postavit na vlastní nohy. Ani jeden z nich však nemá náladu na to probírat nezáživná témata.

Přichází Matyllda se sklenicí vody.

„Houkněte na mě až budete chtít něco pořádného.“
Povídá otráveně.

„Až budu chtít něco pořádného, určitě se ozvu, Matylldo.“ Mrká na ni Kryštof.

Matylda zvedá své obtloustlé obočí a odchází. Po několika krocích sama pro sebe vybuchuje smíchy.

„Mám být za půl hodiny na solárku.. kvůli čemu jsi mě vlastně vytáhl ven?“ Ptá se nervózně Kryštof.

„Potřebuju si vyčistit hlavu, vypustit páru nebo jak tomu vy frajeři říkáte... položit kabel!“

„Né, to znamená dobře se vysrat.“

„Natrefil jsem náhodou na jednu kočku.“ Jde rovnou k věci Teodor.

Před lety spolu plánovali zvláštní akce, které se většinou týkaly ženských, byla to tenkrát legrace. Kryštofovi se vracejí vzpomínky.

„To jsi na správné adrese. Příští sobotu mám ve svém diáři menší okno. Zajdeme na nějakou akci a já ti dohodím její tlustší kámošku, platí?“

Oba se smějí. Teodor vytahuje fotku Renáty.

„Já myslím zrovna tuhle.“

Kryštof se dívá s úžasem na její fotku, potom s pochybami na Teodora, zase na ní a zase na něj. Kroutí přitom hlavou.

„Tys musel po cestě sem spadnout na hlavu a hodně si ublížit. Takovéhle polomodelky berou kluci jako já, vtipní, hezcí dobře učesaní, opálení.. ty bys měl myslet spíš na holky, které se hodně potí a neholí se v podpaží.“ Komentuje situaci a v rychlosti kouká na hodiny.

„Ty jo, deset minut a já musím vyrazit na to solárko!“

Teodor už zapoměl, že ho umí Kryštof taky pěkně vytočit. Znovu se dívá na Renátinu fotku, aby si uvědomil co je v téhle situaci důležitější.

„Tak jdeme do toho, ty kreténe?“

Kryštof znovu kroutí hlavou a střídavě si prohlíží fotku a Teodora až je jasné, že to dělá naschvál.

„Možná kdyby.. ne to né.“

„Kurva co?“

„V jednom filmu jsem viděl, že když takovou holku polekali, padla tomu ošklivému kolem krku.“ Uvažuje naprosto vážně Kryštof. „Je to jediná možnost.“ Povídá nakonec rezignovaně.

Po chvíli vychází z hospody spokojený Kryštof

a našťvaný Teodor. Časy se od doby, kdy byli ve škole poněkud změnilly. Kryštof se už postavil na vlastní nohy a nepotřebuje nikoho, aby ho tahal z průseru.

„Dělám si jenom legraci, kamaráde.“ Plácá ho po zádech Kryštof. „Rád jsem tě zase viděl.“

Teodor se tváří lhostejně.

„Vypadá to, že nevyparkuješ, kamaráde.“ Ukazuje na černé Audi, které stojí těsně před Kryštofovým BMW.

Kryštof vybíhá, aby zkontroloval situaci. Audi stojí před jeho fářem tak natěsno, že asi vážně nevyjede.

„Já to solárko vážně nestihnu.“

„Ber to z té lepší stránky, aspoň nedostaneš rakovinu kůže.“

KAPITOLA 2

Renáta stojí se svou kolegyní Lucií za recepčním pultem hotelu Rudolfův Palác. Je 6 hodin, takže si střídají směnu. Prohrabují se spoustou papírů, a přitom se občas ohlíží jestli někdo zrovna nepřišel.

„V počítači by měli být všichni, ale ještě si to Luci radši zkontroluj.“

„Jasně.“ Odpovídá Lucie s úsměvem.

„Parkovací lístky jsou rozdané.“

„Dobrá.“

„A jedna z uklízeček má dnes večer volno.“

„Ok.“

Renáta se ve spěchu ještě prohrabuje v kabelce.

„Tak já letím, vypadám dobře?“

„Úžasně, určitě někomu zlomíš srdce!“ Volá Lucie na Renátu, která už mezitím vyběhla.

Renáta vychází sebevědomým krokem z hotelu, ve

dveřích ale stačí pozdravit obsluhu.

Na zastávce u hotelu Rudolfův palác stojí Kryštof a Teodor. Kryštof pokuřuje cigaretu a vypadá nervózně.

„Už jsme to nedělali dlouho.“

„Dal jsi řidiči ty prachy?“

„500 Korun aby autobus přijel o deset minut později.“ Rekapituluje i pro sebe Kryštof.

Chvíli vedle sebe stojí a nic se neděje. Oba sledují protější roh ulice odkud má přijít každou chvíli Renáta.

„Oukej, kamaráde, takže si to projedeme ještě jednou.“ Těká očima kolem sebe zamyšleně Kryštof.
„Já teď půjdu pro auto a budu dělat nervózního taxikáře. Za takových pět minut tady?“

„Jo, to by mohlo stačit.“ Sleduje hodiny Teodor.

„Tak ať to klapne!“

Teodor je na zastávce najednou sám a kouká, kdy přijde Renáta. Určitě by ji mohl pozvat třeba do kina nějak normálně, ale je velká pravděpodobnost, že by ho odpálkovala, potom by se už nepotkali a kdyby za ní dolezjal, mohlo by to vypadat divně. Proto se pracuje s těmihle osvědčenými metodami.

Renáta přichází. Má kozačky a hezkou sukni. Teodor se opírá o kolena a těžce vydechuje, jakoby právě na zastávku doběhl.

„Jestli jdeš na autobus, tak ten právě odjel.“

„Cože?“ Ptá se nedůvěřivě Renáta.

„Je to divné, doběhl jsem když už měl zavřené dveře a odjížděl, čurák.“

Renáta dělá, že ho ignoruje. Zbývá pár minut, měl by přijet tak jako každý večer když má odpolední.

Teodor mezitím volá taxi. Ten divný týpek už nevypadá, že by kecal, myslí si Renáta. Ale pořád stojí a nenechává na sobě nic znát.

Dobrých sedm minut se nic neděje, tak dlouho se normálně nečeká.

„Říkal si, že jsi ho nedoběhl? To je divné, že by odjel dřív?“

„Třeba spěchal domů za mámou.“ Šklebí se Teodor.

Přijíždí Taxi. Nové BMW s levným žlutým potiskem na dveřích vypadá divně, ale Kryštof je profesionál.

„Vy jste volal?“

„Jo!“ Souhlasí Teodor a běží spěšně k autu.

Předtím než za sebou bouchá dveřmi, jakoby si vzpomněl na poslední chvíli a ohlíží se za Renátou.

„Jedeme stejným směrem, tak se můžete taky svézt ať nečekáte.“

Renáta jakoby chvíli váhala, ale spěchá domů a když ji ujel autobus, říká si.

*Shirley
Langley*
2011

Nastupuje tedy do falešného taxi a nechá se odvézt.

Celou cestu městem se ten nervózní taxikář chová divně. Je agresivní, vypráví o tom jak je to ve městě zasekané, silnice nejsou opravené, zákazníci se snaží z taxi utéct bez placení. Kryštof se snaží vymyslet ty nejotravnější historky, jaké ho napadají. Tváří se přitom důležitě a Teodor jenom kroutí otráveně hlavou.

„Hele kamaráde, já chci hlavně dojet na místo, ne se celou cestu vykecávat.“ Povídá mu najednou Teodor.

Taxikář mlčí, na krku mu nabíhá pulzující žíla. Renátě je tahle situace očividně nepříjemná, tak se kouká z okna na ubíhající krajinu. Je už večer, takže není skoro nic vidět.

Najednou strhává taxikář volant, prudce brzdí a zase zrychluje. Tváří se u toho, jakoby viděl ducha.

„Umíte vůbec řídit?“ Ptá se Teodor.

Taxikář šlape prudce na brzdu až hvízdají pneumatiky a Teodora s Renátou to mačká na přední sedadlo. Zastavuje u krajnice, vystupuje z auta, otevírá Teodorovi dveře a křičí na něj.

„Tak si vystupte, když se vám to nelíbí, já mám takovýchhle namyšlených frajírků až podsad!“

Oba na něj nevěřičně koukají a mlčí.

„Tak padej! Nebo ti mám pomoct, hajzle?!“ Hrozí pěstí Taxikář.

Oba vystupují a nechápavě na sebe zírají. Možná by se stačilo omluvit, ale Teodor tuší, že když nic neudělá, Renáta nebude protestovat.

Trochu nevěřicně sledují jak Taxi odjíždí a nechává je v pustině pár kilometrů od předměstí kam měli namířeno.

„No aspoň, že za to představení nic nechtěl.“

Jdou společně s Renátou už nějakou chvíli a pomalu se blíží k cíli. Cestou pořád nechápavě kroutí hlavami, Teodor se přiznává, že měl raději držet jazyk za zuby a vydržet ty řeči poslouchat až na místo. Jako dva neznámí lidé, kteří se najednou ocitli ve svízelné situaci se tak baví po cestě o všem možném. O tom jak se na zastávku dostali, jakou mají práci, jaké mají doma zvíře.

Najednou kolem nich projíždí autobus, o kterém si oba mysleli, že už dávno ujel.

„Vidíš ho? Měl jenom zpoždění!“

Renáta vybuchuje smíchy.

Je druhý den ráno. Kryštof jede ve svém vytuněném BMW další splašenou jízdu. Předjíždí jedno auto za druhým a nebezpečně manévruje. Zvoní mu telefon. Volá mu Teodor, který právě sedí doma za pianem a kouká zasněně z okna.

„Poslyš, ty ses včera zapomněl a vyklopil nás nějak brzo, ne? Šli jsme k ní dobrou hodinu!“

„Pokaždé ti to trvá jako lačnému sraní, musel jsem ti trošku pomoci.“ Směje se Kryštof.

„Tak teda dík.“

Když spolu byli před několika lety ještě ve škole, pořád vymýšleli jak se zabavit. S holkama bývá legrace, jenom umí být dost upjaté pokud se jim nějak nepomůže. Někdo pořád dokola mluví a snaží se a oni se rozhodli volit netradiční způsoby.

Už pěkných pár let jsou z nich ale muži a po takové recepční vyjíždí zákazníci každý den.

„Užitečného blbce, děláš moc dobře.“ Pochvaluje ho Teodor.

Rozhovor tím končí. Teodor si protahuje systematicky obě ruce, zápěstí, nasazuje až komicky vážný výraz a začíná hrát na piáno nejobtížnější skladbu, kterou zvládne.

KAPITOLA 3

Kryštof přijíždí ke svému domu ve čtvrti, kde vypadají všechny domy skoro stejně. Zdědil polorozpadlou barabiznu po svých prarodičích a dával ji několik let po večerech z těch nejlevnějších materiálů zase dohromady.

Hvizdem pneumatik brzdí před domem, vyskakuje energicky z auta a švihem hlavy na jednu a zase na druhou stranu se rozhlíží jestli není někdo ze sousedů venku. Není.

Kopnutím do zadní části auta otevírá kufr a vytahuje velký kartónový balík.

„Tak pojd' ven, kamaráde.“ Povídá nedočkavě.

Běží rychle do obýváku, trhá obal, krabici a vytahuje zbrusu novou basovou kytaru. Je ještě hezčí než na fotkách. Ze tří různých druhů dřeva, celá hnědá.

V rohu obýváku mňouká kočka a bezmocně škrábe do prázdné misky. Kryštof na ni starostlivě hledí.

„Vydrž kotě, hned to bude!“

Nalívá ji vrchovatě mléka, sedá si za barovou

stoličku vedle komba a začíná hrát. Z repráku ale vychází neobvykle měkký a chrčivý zvuk.

„Co to?“

Zkouší to dál, ladí zvuk, ale výsledek je dost špatný.

Teodor a Renáta spolu leží nazí v posteli. Mají za sebou druhý večer.

„Tohle se dá dělat snad každý den.“ Vydechuje nadšeně Teodor.

Renáta mlčky leží, vypadá, jakoby ji něco tížilo.

„Tedíku, představovala jsem si ten náš vztah trochu jinak.“

„Jak jinak?“

Renáta chvíli přemýšlí jak by se vyjádřila.

„Víš, v životě toho musí být přece víc než jen práce, nákupy a milování, nemyslíš?“

Teodor vstává z postele a tváří se samolibě. Z jaké planety k němu tahle holka přistála?

„Co to znamená „víc než jen práce?““

Renáta ho tahá za ruku zpátky do postele a usmívá se. Oči se jí žádostivě lesknou.

„Já nevím, co kdybychom někam vyrazili, poznali nové lidi, zažili nějaké dobrodružství?“

Teodor ji dává pusku a citlivě ji odsouvá. Zase vylézá ven z postele a beze slova odchází z místnosti.

Renáta nasazuje zkroušený výraz. Usilovně přemýšlela nad tím jak mu to říct.

V restauraci U Tří Prasátek spolu sedí u stolu Kryštof s Teodorem. Jsou tam už nějakou dobu, každý vypil dvě sklenice minerálky. Hospodská Matylda se na ně z dálky zhnuseně šklebí.

„A to si ještě ten večer zasunul?“

„Šlo to.. hladce.“ Odpovídá pyšně Teodor.

Kryštof kroutí nevěřičně hlavou.

„Šel jsem do toho kvůli staré dobré srandě, ale že ti to vážně vyjde..“

„Dementního taxikáře si zahrál dost přesvědčivě. Možná by ses měl na hudbu konečně vykašlat a dělat spíš práci, na kterou máš vlohý.“

Kryštof se směje a měří si ho kritickým pohledem.

„S tímhle ksichtem a rozkřápaným rezavým autem z roku raz dva může mít i kokos jako ty jednou za čas kliku.“

„Ještě jednou díky.“ Směje se Teodor.

„Ukecat holku potmě při procházce asi nebude těžké. Zajímalo by mě jak sis poradil s tím, když tě uviděla na přímém denním světle!“

Teodor už začíná litovat, že se mu takhle svěřil.

Jeho kamarád je škodolibý jako malý hajzlík.

„Ty se v mužské kráse orientuješ až podezřele dobře.“

Kryštof nereaguje, jenom zadržuje smích.

„Stáhli jsme spolu večer dvě flašky vína.“ Povídá Teodor nakonec.

„Tak takhle to bylo! Tys ji jen sprostě ožral!“

Oba vybuchují smíchy.

Ke stolu přichází Matylda s cigaretou v puse. Sešlou utěrkou leští sklenici od piva.

„Tak co vy dva dárečci, objednáte si něco pořádného nebo vám mám dojít na hajzl pro další vodu?“

„Nebruč, Matyldo. Víš, že jsme oba autem.“ Povídá Kryštof.

Hospodská to vzdává a jde zpátky k výčepu. Cestu si prodlužuje směrem k otevřenému oknu. Hlasitě loví z krku chrchel a plive ven.

Přichází Renáta. Je oblečená dost svůdně.

„Nazdar kluci!“ Usmívá se.

Kryštof si ji prohlíží s otevřenou pusou. Takhle zblízka vypadá trošku víc při těle, ale rajcovní kožené přiléhavé hadry z ní udělaly bohyni.

Sedá si vedle Teodora.

„Čau, já jsem Kryštof.“ Představuje se nejistě.

Barista
1/2014

V taxíku měl změněný hlas, snad ho nepozná. Teodor tohle setkání zinscenoval, aby jí všechno vyklopil. Jenže zdá se, že taxikáře vážně nepoznala.

„Kryštof, máš hezké jméno. Tak co kluci provádíte?“

„Heh, zrovna jsme mluvili o té naší epizodě v taxíku, to byl masakr.“ Zubí se Teodor.

Kryštof netuší, jak se tvářit, a tak dělá, že si dloube špínu z pod nehtů.

„To mi ani nepřipomínej. Na takového blbečka bych už nechtěla narazit.“

Oba na ni hledí a na moment netuší jak odpovědět.

„Jó Renáto, občas je to ve městě nebezpečné, měla bys nosit aspoň paralyzér.“ Snaží se tvářit vážně Kryštof.

„To bych měla.“ Povídá vyplašeně Renáta.

„Kryštof je známý tím, že si dovede poradit v jakékoliv situaci.“

„Nepovídej, Tedíku.“

Kryštof vybuchuje smíchy.

V restauraci sedí akorát pár hostů. Každý je u stolu sám, líně popíjejí pivo a koukají před sebe. Jenom u jednoho stolu je veselo.

K výčepu přichází Václav, muž ve středních letech.

V ruce drží svazek papírů a na rameni mu visí notebook.

„Dobrý den, dám si jedno pivo támhle u stolu.“
Povídá Matyldě.

A jde si sednout poblíž místa, kde ti tři sedí.
Cestou kolem si Václav všimá Renáty, která vstává,
aby ho přivítala.

„Co tady provádíš, krasavice?“

Neodpovídá mu, nejdříve ho na přivítanou krátce
objímá.

„Ráda tě vidím. Tohle jsou kamarádi, nesesedneš si k
nám?“

Václav si nedůvěřivě prohlíží Kryštofa a Teodora.
Vypadají už na první pohled jako nějací parchanti.
Ty jejich křivé, unuděné pohledy, přemýšlí pro
sebe.

„Musím dodělat nějakou práci, třeba jindy.“

Usmívá se na ni.

Cestou ke svému stolu volá na ty dva:

„Hlavně ji neopíjejte, hoši, děsně potom vyvádí.“

Kryštof s Teodorem se otáčí s otázkou ve tváři k Renátě.

„To je můj strejda, máme na sebe štěstí.“

„A co dělá, že sebou bere práci do hospody?“

„Rozjíždí nějaké podnikání.“

„Práci, u které sedíš v hospodě bych chtěl taky jednou dělat.“ Reaguje Teodor.

Oba dělají, že je to zajímavá, ale dál nevědí co říct, tak jen na Renátu mechanicky kývají hlavami.

Kryštof mění téma, má problém s basovou kytarou. Hraje hůř než ten nejlacinější šunt, a to si na ni šetřil dobré dva roky.

Renáta se zvedá, aby si odskočila. Tyhle řečičky o nástrojích ji moc nezajímají. Jde ladným krokem kolem stolu Václava. On ji projíždí očima postavu až nakonec kouká do obličeje a směje se na ni.

Renáta na něj mrká a jde dál na toalety.

Václav se prohrabuje zamyšleně spoustou papírů, které mezitím stačil roztáhnout po stole. Jsou to různá elektrická schémata a technická dokumentace, ale než práce mu teď hlavně vrtá hlavou co jsou ti dva s Renátou zač.

Václav ji občas uvítá u sebe doma, protože mu za

pár drobných dělá pořádek v účetnictví. A přitom si postěžuje na jakého zase narazila kreténa.

V hospodě nadnáší papíry mírný průvan. A právě přichází Matyllda s pivem.

„Tady to je, panáčku.“

„Díky, mohla byste zavřít okno? Táhne mi na papíry.“

Matyllda se chvíli neochotně dívá směrem k oknu, jakoby nad něčím přemýšlela.

„Hned to bude, panáčku.“

Před zavřením Matyllda loví znovu hlasitě v krku a plive chrchel ven. Kryštof, Teodor a Václav se po dávivém zvuku otáčejí a na Matylldu chvíli hledí.

Kryštof se znechuceně šklebí a raději ve svém vyprávění rychle pokračuje.

„Každopádně bych tu basu potřeboval pořešit. Už jsi někdy něco v hudebninách reklamoval?“

„Jo, ale ne v těchhle,“ přemýšlí nahlas Teodor.
„Kupovat si tak drahou basu v eshopu je jakoby ses nejdřív nastěhoval do baráku a až potom si ho šel prohlédnout.“

Kryštof se tváří kysele, jakoby na sebe zapomíná a dloube se prstem dlouze v uchu.

Václav se otáčí směrem k nim.

„Hele vy dva.“

Překvapeně na něho zírají.

„Co kdybyste se zkusili trochu zamyslet?“
Pokračuje Václav autoritativně.

„Jako jak?“

„Máte problém s vrácením nějaké kytary, že?“

„No, to máme.“ Odpovídá znuděně Kryštof.

„A co chcete tomu prodavači říct, máte plán?“

Teodor nechápe proč se do věci vložil zrovna tenhle páprda, ale Renáta se na něj usmívala, asi to nebude kdejaký mamlas, přemýšlí pro sebe.

„Přece když je vadná, musí ji vzít zpátky. Ta basa by nevydala pořádněj zvuk ani kdybych ji předtím pozval na večeři.“ Kroutí hlavou Kryštof.

„To nemusí stačit, poradím vám malý trik.“

Oba dva se zájmem poslouchají co jim chce Václav říct.

KAPITOLA 4

Uběhla krátká doba a Kryštof s Teodorem jdou k Václavovi domů do pracovny. Kryštofovi uznali v hudebninách reklamaci a zanedlouho mu pošlou novou basu.

Václav bydlí v bytě naproti supermarketu. Byt není velký, ale snadná dostupnost levných potravin 24 hodin denně mu zatím nedovoluje posunout se jinam.

Ještě na parkovišti Kryštof žasne jak to pěkně vyšlo.

„Teda ten prodavač se cukal, ještěže nám starej páprda poradil.“

„Hrozit zhulenému manažerovi obchodu inspekcí mi přišlo dost zvláštní. On se nás fakt bál.“ Tváří se překvapeně Teodor.

Jeho kamarád se před dveřmi domu zastavuje a hledá Václavův zvonek. Než zazvoní, jakoby váhal.

„Co myslíš, nebude nás tam nahoře chtít fotit svlečené nebo tak něco?“

Je zvláštní, že Teodora už to taky napadlo.

Chvíli na sebe oba bezradně civí.

Kryštof nakonec přece jen zvoní.

„Je to strejda tvojí holky, takže si svoji prdel hlídej hlavně ty.“

Uvnitř je už i Renáta, všichni čtyři teď sedí u stolu, z přehrávače hraje potichu stará hudba a jakoby vlastně nikdo nevěděl o co se jedná.

Václav nechce chodit kolem horké kaše. Dnešní mládež mu připomíná spíš roboty z jiného světa než lidi s normálními zájmy.

„Hele vy dva.“ Povídá co nejklidněji.

Zvedá se od stolu a otáčí k oknu mocensky s rukama za zády, aby se na ně přitom nemusel dívat.

Renáta v tu chvíli vypadá rozpačitěji než předtím.

„Jeden můj známý mi nedávno vyprávěl, že jeho syn pomalu kašle na sport, nikam nechodí, jenom sedí doma a hraje počítačové hry.“

„To je vážně divné, nelíbí se mu jedenáctileté holky, pošlete ho na oční.“ Odpovídá ironicky Kryštof.

Václav poznámku ignoruje a snaží se s chladnou hlavou pokračovat.

„Asi před týdnem jsem ho potkal ve městě. Prý chce zrušit členství v tenisovém klubu.“

„No a?“ Ptá se Teodor už netrpělivě.

„Já se s jeho tátou znám už dlouho,“ snaží se Václav nadhodit důvěrnější tón. „Znám dobře i jeho bývalou ženu, jestli mi rozumíte. Heh, a napadla mě taková věc, se kterou mi vy dva pomůžete.“

„Vážně? Hele promiň, ale že se malému smradovi začaly víc líbit grafické karty než běhání za míčem, je jaksi mimo naši oblast zájmu, jistě chápeš.“ Vkládá se do věci znovu Kryštof.

Renáta se snaží do rozhovoru nepouštět. Kolem jejího strýce se odjakživa motala spousta rodinných starostí, koneckonců i jí párkrát pomohl. Docela ji uráží jak s ním ti dva právě mluví, ale Tedík je jinak vážně roztomilý a hodný, uvažuje sama pro sebe.

„Něco mi dlužíte a navíc to nebude zadarmo, mám menší plán.“

Teodor a Kryštof se na sebe otráveně dívají a když vidí, že ten druhý nic nenamítá, poslouchají dál bez řečí.

Asi po půlhodině vysvětlování mají ve všem jasno. Ten malý Ondra potřebuje jenom kapku nasměrovat. Ve špinavé práci a plánování jsou jako ryby ve vodě, i když půjde pro změnu místo balení holek o šikanu dítěte ve školním věku.

Renáta si obouvá boty a vyráží ven. Jde nakoupit „zásoby“.

„A mě kup slané brambůrky, kotě.“ Huláká Kryštof z druhé místnosti.

„Parchanti mizerní.“ Cedí mezi zuby vztekle Renáta.

Kryštof zatím dloube spiklenecky Teodora loktem.

„Šikovná ta tvoje Renáta, kamaráde. Hezká, poslušná, sen každého chlapa.“

„Jó ženy, s nimi se to musí umět.“ Odpovídá samolibě Teodor.

V tu chvíli všichni tři leknutím poskočili. Renáta za sebou práskla dveřmi a odchází nakupovat.

„Jde ti to vážně skvěle.“ Směje se Václav.

Ondřej sedí ve svém pokoji, na stěnách jsou plakáty superhrdinů z her, a taky ještě některých sportovních týmů. Právě hraje epickou online hru a je zrovna v nejlepším! Z reproduktorů se linou bitevní chorály a na monitoru probíhá jedna monstrózní exploze za druhou!

Do pokoje přichází jeho matka. V rukou nese koš s prádlem.

„Máš tady nějaké špinavé prádlo?“

Ondřej neslyší a hraje dál.

„Máš nějaké špinavé prádlo do pračky?“ Křičí hlasitě.

V tu chvíli se k ní otáčí, vypadá nepříjemně vyrušený.

„Co? Nemám.“

Ondřej zase zesiluje zvuk a pokračuje ve hře. Jeho matka přechází do rohu místnosti, kde vidí na zemi

dvě trička. Čichá si k nim, s úšklebkem je hází do koše na prádlo a odchází.

„Mami!“ Volá na ni najednou Ondřej.

Dveře pokoje se otevírají, ustaraný ženský obličej ochotně vykukuje a čeká co se bude dít.

„Bude už oběd?“

„Oběd už byl, za chvíli je večeře.“

„Aha, díky.“

Ondřej je zpátky ve hře.

Kryštof s Teodorem právě přijíždějí vytuněným BMW před dům, kde bydlí Ondřej. Vystupují z auta, Teodor ještě sahá do kufru pro velké nůžky na plech.

Venku si hrají dvě malé holky s míčem a pozorují co se to děje.

„Já nevím, méně nápadným autem jsme už přijet nemohli.“

Kryštof však nesouhlasí.

„Musí to být! Vysmahneme odsud hezky s odpichem.“

„Snad žádný odpich nebudeme potřebovat.“ Odpovídá váhavě Teodor.

Nůžky na plech nese v ruce nenápadně podél těla a oba jdou rychlejším, ale ne moc nápadně rychlým krokem směrem ke vchodovým dveřím domu.

Kryštof zkouší otevřít, ale je zamčeno. To je celkem nečekané překvapení.

„Co teď?“

„Kurva.“

Chvíli tam stojí a přemýšlí co bude dál.

„Počkáme až někdo půjde dovnitř nebo ven.“ Navrhuje Teodor.

„A co se s tím kolemjdoucím rovnou nevyfotit, kdyby si nás náhodou nezapamatoval?“

Nepříjemná situace, na tak jednoduchou věc jako zamykání vchodových dveří vůbec nepomysleli.

Úplný amatérismus, ale ještě se jim nechce odejít. Když to vyjde, budou mít od Václava pokoj. Teodora napadlo mu zavolat.

„Nazdar Václave, stará vojno! Představ si, že jsme zastavili před takovým domem, chceme jít dovnitř a máme první problém.“

„Přesně tak, jsou zamčené.“

Teodor nasazuje otrávený výraz, přece mu vykládá úplnou samozřejmost.

„Jo, jme u čísla 1170.“

Končí hovor a hledí na zvědavého Kryštofa.

„Máme tu chvíli stát.“

„On si z nás dělá prdel, vole.“ Kroutí hlavou Kryštof.

Kolem prochází ty dvě malé holky se psem a zvědavě si je prohlíží. Oni se snaží vypadat nenápadně, jeden jakoby si stíral z bot nějaké svinstvo, druhý se zase zaměstnaně škrábe na břicho.

Naštěstí tam nestojí dlouho.

„Ten pes vypadal hrozivě,“ povídá Teodor netrpělivě. „Takhle smutný průběh akce nečekají snad ani v klubu přátel dechovky.“

V tu chvíli bzučí dveře, Kryštof je prokopnutím otevírá a je otevřeno!

Dveřmi už oba procházejí potichu a opatrně. S překvapením zjišťují, že uvnitř vůbec nikdo není. Proto spolu mluví raději šeptem.

„Václav má otevírání těch dveří asi napojené na nějaké super vymakané dálkové ovládání.“ Šeptá tajemně Kryštof.

Teodor kroutí nechápavě hlavou a jde raději napřed do schodů.

Už jsou na místě. Hned v prvním patře je skříňka, ze které jsou vyvedené krytovaním dráty. Nasazují si rukavice, kvůli otiskům prstů. Možná zbytečně, ale člověk nikdy neví.

Kryštof má profi gumové elastické, Teodor si nasazuje zimní palčáky.

„Ty seš mamlas, co to máš za hrůzu?“

„Pardon, ale ve svém šatníku s vloupačkami zatím jaksi nepočítám.“

Kryštof se snaží potlačit smích.

„Ty ve svém šatníku počítáš koukám akorát s výletem do obludária.“

V rozhovoru raději nepokračují, rychle snímají krytování drátů, přecvakávají datový kabel a zase je zakrývají. Povedlo se!

Z jednoho bytu ve stejném patře se najednou ozývá tlumený Ondrův hlas.

„Do prdele, zrovna teď!“

Ondřej je odpojený od internetu! Kryštof s uspokojením poslouchá co se děje a jen co se otáčí za svým kumpánem, zjišťuje, že Teodor už dávno běží ze schodů!

Rychle naskakují do auta a s hvizdem pneumatik odjíždějí pryč.

„Ty vole, to šlo jako po másle.“ Komentuje situaci nadšeně Teodor.

„Musel si mít v kalhotách, jak si letěl z těch schodů!“ Směje se Kryštof.

KAPITOLA 5

Ondřejův pokoj je odstřižený od internetu, a tak mu nezbývá než jít hrát tenis. Offline hry nejsou tak zábavné, protože při nich musí člověk většinou něco umět, a tak se po deseti prohrách na virtuální závodní trati rozhodl jít na kurt trochu si zlepšit reflexy.

Právě prochází kolem hřiště s raketou v batohu na zádech a přes plot zvědavě kouká kdo hraje. Je tam pár nových lidí.

Václav s Renátou si energicky vyměňují míč ze strany na stranu. Václav koutkem oka Ondřeje zpozoroval, zaváhal a míč nestihl.

Renáta právě radostí poskakuje, protahuje svoje ženské tělo, aby si jí Ondřej všiml. Ten má oči dokořán, snaží se jít dál a ještě než vchází do budovy, otáčí se za ní.

„Teda s tím tenisem máme štěstí, Ondřej ho hraje taky!“ Hodnotí situaci spokojeně Václav.

„Hmm, vypadá teda hodně mladě.“ Kroutí hlavou Renáta.

Nepřipadá ji, že dělá správnou věc.

„Ale hleděl na tebe, jakoby měl podobnou holku každý víkend. Možná mu připomínáš hrdinku z té jeho hry.“

„Nevím, přijde mi divné balit tak mladého kluka.“

Renáta se šklebem usmívá proti slunci a raději rychle podává do hry nový míč.

Ondřej přechází ke své skřínce v budově tenisového klubu. V místnosti jsou další dva kluci jeho věku a Linda, která je o rok mladší.

Všichni se převlékají do sportovního oblečení.

„Ááá, heleme se koukejme se, kdo se nám tu objevil, Ondřej!“

„Tak co, vy kreténi, pořád ještě hrajete tenis?“
Obrací oči v sloup Ondřej.

„Si piš, kdes byl, žalude?“

„Tss, v jedné onlinovce mám tak nabušenou postavu, že ji nemůžu nechat jen tak ležet. To snad chápeš ty i ten tvůj pidimozek, šuline.“

Všichni v šatně se smějí.

Jediná Linda kouká na Ondřeje smutnýma očima, chápavě se usmívá a mlčky pokračuje v obouvání bot. Chtěla zrovna všem říct, že ji dala učitelka pětku z přírodopisu, aby na něj zapůsobila.

„Viděli jste tu kundu venku?“

„Co říkáš Ondro, to není jak Linda a ty její

lentilky pod kobercem!"

Všichni tři se na chvíli zasněně při převlékání zastavují. Ondřej vytahuje z batohu nový tenisový míč oranžové barvy a hází ho Lindě.

„Už jsi takový viděla?“

„Ještě ne.“ Hodnotí míč překvapeně Linda.

Ondřej se usmívá a obrací ke kámošům.

„Dáme tomu dědkovi co je s ní přes držku a třeba nám ta kočka pak dá.“

„Joo, se na ní prostřídáme!“

„Já půjdu první!“

„Ty půjdeš až po mě píčo, vyštouchat breberky zase ven.“ Povídá Ondřej.

Všichni tři vybuchují smíchy.

Renáta s Václavem při hře spokojeně registrují, že jdou další hráči na kurt. Ondřej jde vedle Lindy a za nimi další dva kluci. Na prstech točí raketami a tváří se jako tenisové hvězdy.

Teď když Linda vidí, že nebudou hrát sami, je trochu nesvá. Je zvyklá, že její kamarádi takhle mluví, ale před Renátou se za ně bude stydět.

Václav naznačuje domluveným gestem, že je pravý čas na poslední výměnu. Renáta podává prudký míč, Václav ho vrací vrávoravě lehkým obloučkem, Renáta tvrdě smečuje!

Její protihráč se snaží natáhnout tím směrem, ale místo toho se v křečích kácí k zemi a co nejdovedněji hraje zranění třísel.

„Jsi v pohodě?“ Ptá se Renáta škodolibě.

„Ahh, musím si na chvíli sednout.“

Renáta si na své straně hřiště pinká s míčem a bezradně pozoruje Václava. Čeká co bude dál.

Parta kluků na vedlejším hřišti chystá síť a míčky. Koutkem oka pozorují co se děje s Václavem, ale dál nic.

Renáta se k nim otáčí.

„Ty vole, ta kočka sem kouká.“ Povídá Ondřejovi kamarád.

„Dědek to pěkně schytl, drží se za koule, jakoby mu upadlo varle.“

Všichni se smějí.

„Kluci nechce si jeden z vás se mnou zahrát?“ Volá na ně Renáta.

„Já jsem volný!“ Povídá jeden z nich.

Hází se sítí na zem a jeho kamarádi nespokojeně kroučí hlavou, že se chce ulít z přípravy.

Renáta však čekala, že se ozve Ondřej. Nadhazuje si míč a smečuje přímo na kluka, který se přihlásil. Míč letí těžko postřehnutelnou bleskovou rychlostí a trefuje běžícího dobrovolníka přímo do rozkroku!

Kluk se svíjí bolestí na zemi.

„Ta čubka!“ Cedí mezi zuby.

„Hopla! Promiň, myslela jsem, že máš postřeh, když se hlásíš.“ Směje se Renáta.

„Umí to jeden z vás aspoň trochu hrát? Máme kurt ještě na hodinu.“ Dodává po chvíli zaváhání Renáta.

Ondřej hází náčiní ke hrabání kurtu ležérně na zem.

„Hoši, nachystejte hřiště, budu ji muset proklepnout osobně.“

Protahuje si krk a jako rocková hvězda přechází důstojně na hřiště proti Renátě.

Ondřej a Renáta sedí vedle sebe na lavičce, oba těžce oddechují. Pozorují Václava a Lindu, jak si rekreačně spolu pinkají. Ondřejovi kamarádi o hřiště dál se předvádějí a dávají do hry své životní maximum, aby udělali na Renátu dojem. Vždycky když jeden vyhraje míč, točí pálkou a jásá, jakoby mu právě zatleskaly stovky lidí.

„Tys mi dal, Ondro... Ještě jsem tě tady neviděla.“ Utírá si pot z čela Renáta spokojeně.

„V klubu jsem už pár let, i když poslední dobou není čas.“

„Byl jsi zraněný?“

„Mám teď jiné starosti.“

Diana
2004

Odpovídá se zaváháním Ondřej.

Chvíli mlčky sedí, Renáta kouká na Lindu. Její malé tělo zvládá hru velkou raketou nečekaně dobře.

„A co tvoje kámoška? Celý den na tebe kouká.“
Směje se Renáta.

„Vždyť je blbá jak tágo.“

Renáta na moment bezradně těká očima.

„No jo, ale když budeš chtít, tak je celá jenom tvoje.“

Renáta vstává z lavičky a začíná se před Ondřejem procvičovat tím nejvíc žádoucím způsobem. Kočičím hřbetem se jí rýsují pěkné velké prsa, polívá se, aby se ochladila i na nohách.

„Vzpomínám si, že jsem bývala úplně stejná.“ Směje se u procvičování Renáta a pokračuje: „Hihi, pak jsem začala hrát tenis a každý rok jsem byla hezčí a hezčí.“

Ondřej hladově pozoruje jak tak sexy kočka obkresluje gesty svoje křivky. Už se moc nehlídá a civí na ni doslova s otevřenou pusou.

Renátě to přijde po chvíli už moc divné.

Ještě ten večer píše Ondřej Lindě zprávu:

„Hrála jsi dnes dobře. Každý rok jsi lepší a lepší.“

KAPITOLA 6

Teodor je právě doma, probral se do víkendového rána a čeká ho náročný den, plný cvičení na piáno a skládání nových skladeb. Má ve zdejší divadle domluvený krátký sólový koncert hned po vystoupení nějakých dětí s tělesným postižením.

Ne, že by si svou hudební kariéru představoval zrovna takhle, ale jeho prsty srostly s piánem už v dětství a nechce se vykašlat na jednu z mála věcí, která mu jde dobře.

Přichází zpráva od Renáty.

„Včera se nám akce s Ondrou povedla, Tedíku!“

Teodor se usmívá a chvíli váhá co odpovědět.

„Škoda, že jsem tě v tom tenisovém úboru nemohl vidět.“

„Hmm, škoda. Co budeme dělat dnes?“

Teodor se dívá na piáno, kouká z okna. Venku je moc hezky, hodiny ukazují něco po desáté, a to znamená nejvyšší čas začít cvičit.

Hlavou mu probíhá série událostí, půjde si s ní

někam sednout, možná do kina, užijí si to a večer dovádění v posteli. Jenže za celý den neudělá nic užitečného, naopak utratí spoustu peněz.

Zvedá se od piána, vychází ven na balkón a zapaluje si cigaretu.

„Mysli, Tedíku.“ Říká si.

Václav měl s tím Ondřejem dobrý nápad. Teodor a Kryštof udělali špinavou práci a on s Renátou ho jenom navedli „na správnou cestu.“ Trochu jako sekta nebo tajná služba. Bylo by určitě zajímavé v tom jednou zase pokračovat, koneckonců v tom Renáta jela s nimi.

Rozhodně lepší, než se s ní celé dny někde jenom poflakovat a práce stojí, přemýšlí Teodor a vydechuje mrak hustého kouře. Cigaretu si zapaluje jen výjimečně, když je vážně nervózní.

Jenže co když do podobných akcí není zapálená, jak se zdá? Nebude chtít příště couvnout? V tu chvíli dostává Teodor nápad.

Renáta stojí za recepčním pultem hotelu, kde pracuje. Má zrovna víkendovou směnu a nervózně zjišťuje, že ji Teodor ještě neodpověděl na zprávu. Už jsou to dvě hodiny!

Ze dveří za pultem vychází její šéfová, paní Červená.

„Renátko, na stole máš nepořádek a hraješ si s mobilem?“

„Já, já...“

„Máš už nachystané vyúčtování? Máme devět nových rezervací.“

„Už na nich dělám.“ Koulí očima Renáta nervózně.

Paní Červená kroutí nespokojeně hlavou.

„Ale Renátko, řekli jsme si, že je nachystáš ještě než přijedu.“

V ten moment paní Červená svou podřízenou odstrkuje a začíná se prohrabávat papíry na stole raději sama.

Renáta se kouká na hodiny a s úlevou zjišťuje, že její směna za chvíli končí a půjde domů.

Teodor stojí s Kryštofem na odlehlé ulici u hotelu Rudolfův Palác a čekají na Renátu. Stejně jako když ji chtěl nedávno sbalit, na ni číhají s vychytralým plánem oba i teď.

„Takže ji chceš postrašit, kamaráde. Nemyslíš, že nás prokoukne?“ Škrábe se ve falešném plnovousu Kryštof.

„Páchneš tak odporně, až člověku slzí oči, natož aby si něčeho všimla.“

Oba stojí vedle popelnic, na temné, vlhké straně uličky. Pomalu se bude stmívat. Navlíkli se jako pár bezdomovců, aby mohli pod hustými plnovousy a špinavými lyžařskými čepicemi dokonale skrýt tvář.

„Ale nemusel sis na ty špinavé hadry brát své nejlepší sako.“ Hodnotí svého kolegu Teodor a škrábe se pod vycpaným břichem.

„Mám se na ni vrhnout a znásilnit ji, přece u toho nebudu celý jako čuně.“

Teodor vybuchuje smíchy.

„No jo, ale vypadá to divně. Ještě se ji budeš náhodou líbit a normálně si to s tebou rozdává.“

Oba se smějí.

Mají v plánu Renátu vyděsit, aby poznali jestli se nehroučí pod tlakem. Kryštofovi se nápad s tajnou službou taky líbí. I když Teodor se cítí trochu provinile, že ji do toho chce takhle zatáhnout.

„Oukej, takže si to projdeme ještě jednou.“

Kryštof souhlasí a potahuje z levné cigarety, aby jeho bezděcký odér získal na síle.

„Ty k ní ve svém zánovním saku přijdeš a začneš dělat otravné návrhy. Až bude chtít utéct, prostě ji vezmeš a odtáhneš támhle do smradlavé kaluže za popelnice a pořádně ji vykoupeš.“

Kryštof nasazuje pobavený výraz.

Teodor se snaží zachovat klid a pokračuje:

„Já půjdu jakože kolem a až začneš vypadat, že si to s ní chceš natvrdo rozdat, odtáhnu tě a vrhnu se na ni sám, pak se o ni začneme prát.“

„Dostaneš do držky, už se těším.“ Ožívá nedočkavě Kryštof.

„Abych ti to sako nepotrhal.“

„A přitom ji necháme utéct!“ Pokračuje sám

zamyšleně Kryštof.

„Pozor, už jde!“

Renáta vychází z hotelu a míří přímo do postranní špinavé uličky mezi vysokými baráky. Na tváři ji dělají vrásky smíšené pocity. Její šéfová byla dnes extrémně otravná, jakoby se dělo něco zvláštního. A přitom ji Teodor ještě nenapsal.

Plná dojmů prochází bez sebemenšího zaváhání jako tisíckrát předtím. Přiskakuje k ní odporně vypadající bezdomovec v zánovním stylovém saku.

„Ááá hele slečno, nevíte náhodou kolik je hodin?“

Renáta bezděka ignoruje a snaží se jít dál.

„A co pár drobných na autobus, neměla bys?“

„Nic nemám!“ Odsekává Renáta nasupeně.

Bezdomovec ji znovu kříží cestu, z pusy se mu valí odporný smrad.

„Tak hodinky nemáš, peníze taky, co mi můžeš ještě dát?“

Bezdomovec ji chytá za ruku a pevně drží. Renáta už chápe, že je zle, i když se snaží marně vzpouzet.

Brutální silou ji tiskne a táhne do mokrého rohu za popelnice, aby nekřičela, přikládá ji odpadky olezlou ruku na pusu.

„Pšššt. Budeš hezky potichu, holčičko. Tiše, tááák.“

Když ji bezdomovec pokládá na mokrou zem, cítí Renáta na zadku nepříjemný chlad, získává nad ní převahu. V tu chvíli ji dává facku a rozepíná svůj poklopec.

Nečekaně se za nimi objevuje druhý bezdomovec.

„Uhni, píčo! Ta je moje!“

Bere násilníka za límec a hází s ním dva metry zpátky. Sám se ihned na Renátu vrhá!

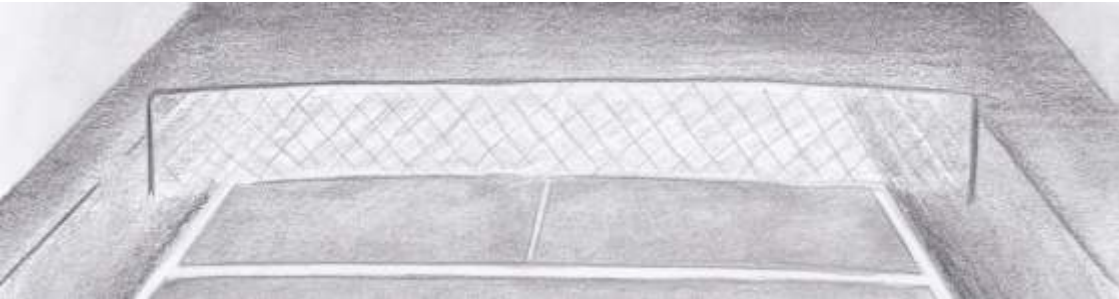
Nevinná dívka je v takovém šoku, že nemá sílu ani křičet.

Za moment se ti dva začínají mezi sebou prát.

„Co jsem ti kurva říkal, padej!“

Kopou se a bijí do hlavy.

Vypadá to tak skutečně, jakoby se pro ni neváhali zabít! Když jsou v nejlepším, uvolňují dívce cestu a ta s brekem celá špinavá rychle utíká.

KAPITOLA 7

Václav sedí s Kryštofem zpátky v jejich, pomalu už oficiálním operačním středisku. Václavova varná konvice a minibar se nepoužívaly nikdy tak často, jako během posledních několika dní.

Oba sedí před počítačem a hledají informace, které by se jim ještě mohly hodit.

Kryštof najednou ožívá a vítězoslavně práská všemi klouby na prstech.

„Tady je dobrý článek. Závislost na hraní nahrazuje vzrušení, které v reálném životě člověku chybí.“

„V tom se Renáta trefila.“ Pokyvuje uznale hlavou Václav.

Kryštof vybuchuje smíchy a tříská dlaní do stolu.

„Jo, ona má s Teodorem o zábavu postaráno.“

Václav nechápe proč poznámka s Kryštofem tolik zamávala, ale snaží se o pobavený úsměv.

„A jak jsi na tom vlastně se svým hraním?“

„Jamujem, nahráváme, nová basa tomu dala šmrnc.“
Šklebí se spokojeně Kryštof.

Václav se tváří ironicky.

„Aha, možná tě taky mohlo napadnout vymyslet něco lepšího, než Renátu. Dát Ondru během tenisového tréninku dohromady s nezletilou holčkou. Přemýšlel jsem, že nám za něco podobného jeho rodiče asi nezaplatí.“

Kryštof zvedá pohoršeně jedno obočí.

„Eh, takže z toho nakonec nebudeme nic mít?“

„Já zorganizuju co je třeba, ale nakonec ty jsi špión.“ Brání se Václav.

Tváří se, jakoby mu celá situace nebyla doteď jasná, ale ve skutečnosti má Václav z jejich práce radost a nechce akci jen tak ukončit. Co když si půjdou všichni čtyři už zítra každý svou cestou?

Mezitím se dívá zamyšleně na varnou konvici, která právě pobublává. Vedle ní jsou připravené dva šálky s kávou. Možná by mohl koupit časem lepší konvici z nerezavějící oceli, říká si.

Kryštof dál raději mlčí a otráveně pokračuje v hledání informací na internetu.

Teodor a Renáta právě dorazili na místo. I když se všichni vítají s úsměvem, Teodorovi chvíli kazí fakt, že mu Renáta ráno brečela do telefonu.

Doteď neví, jestli ji to nahrané přepadení ve smradlavé uličce náhodou vážně neublížilo.

Jestli ano, asi teď nebude mluvit o ničem jiném.

Renáta si s úlevou sedá ke stolu, kde má Kryštof otevřeno na počítači snad stovky oken. Cítí se tady dobře a jakoby si najednou uvědomila, že nedonesla svému příteli nic k pití. Znovu rychle vstává a běží k minibaru.

Za chvíli přistává před Teodorem na stole sklenice minerálky. Renáta mu dává rychlý polibek.

„Káva bude za chvíli, Tedíku.“

Teodor vůbec nechápe, co se to děje a probodává očima Kryštofa, který už kolem sebe prská, jak se snaží potlačit výbuch smíchu.

„Neříkej mi kurva Tedíku.“

Václavovi připadá, že je správná chvíle změnit téma, ať už se mezi těmi mladými děje cokoliv. Narodil se mnohem dříve než oni a to jejich pubertální hašteření občas rozumem nepobírá.

„Tak co, můžeme pokračovat?“

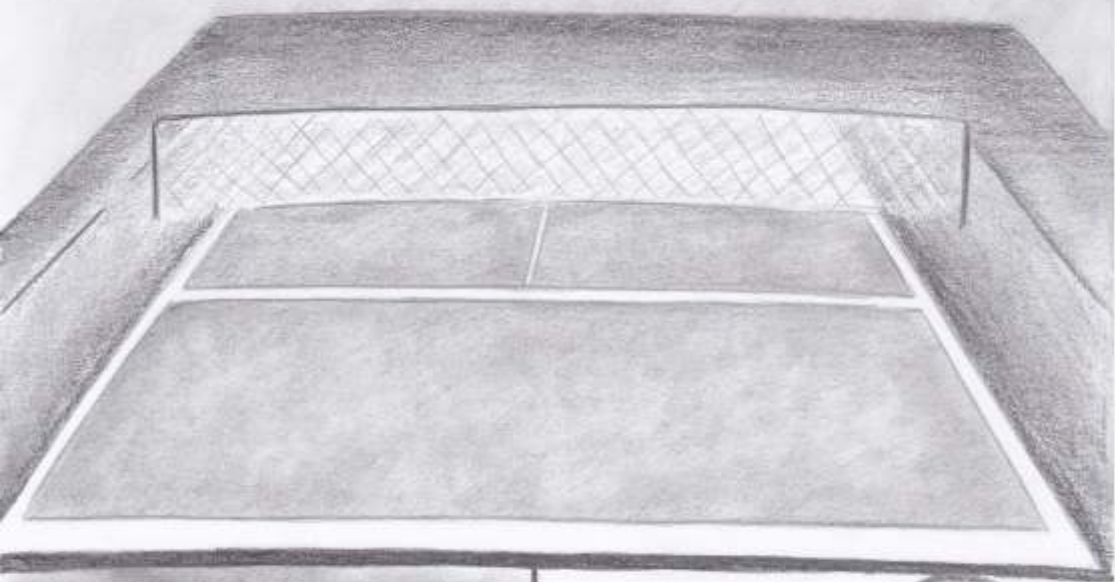
„Jasně, proč ne?“ Šklebí se ironicky Renáta.

Václav se obrací k oknu s rukama složenýma za zády a chvíli přemýšlí.

„Už toho Ondru teda doděláme?“ Ptá se už s vážnou tváří Kryštof.

„Zatím jsme zasáhli dvakrát.“ Rekapituluje Václav. „Nejdřív jste ho vy dva odstříhli od online hraní a potom dala Renáta dohromady nezletilý pár.“

Všichni se pobaveně usmívají.

„Mladý pan beďar se slečnou stydlivkou spolu prožijí pár let olizování a odkládaného sexu. Co dál?“ Škrábe se za krkem nervózně Teodor.

Kryštof se hlásí o slovo hlasitým bouchnutím do stolu.

„My už to máme!“

„Jo, vy dva se někde poflakujete a my s Kryštofem dali dohromady výborný plán.“ Povídá uznale Václav.

V Renátě v tu chvíli, jakoby hrklo. Nepřipadá ji, že by se venku celou tu dobu poflakovala. Trvá ji několik vteřin, než si znovu uvědomí, co se právě děje.

Renáta je opět na tenisovém kurtu, tentokrát s Teodorem a hrají spolu, tedy snaží se o to.

Její spoluhráč je přestrojený, připomíná knihomola, který dobrých deset let nevyšel na denní světlo. Mastné zplihlé vlasy, tlusté brýle, sepraná károvaná košile a roztrhané boty.

Ondřej právě přichází, spokojeně zjišťuje, že se Renáta zastavila, ale s kým to hraje? Chvíli na Teodora zaraženě hledí, ten právě zakopl a vyzul si tak jednu potrhanou botu.

Teodor potlačuje výbuch smíchu a otáčí hlavu na druhou stranu, aby mu Ondřej neviděl ve slabé chvílce do tváře.

Renáta a Ondřej se na dálku zdraví a on jde raději beze slova do šaten.

„Ondro, ta roštěnka se k tobě ale má. Už si ji přefikl?“ Šklebí se jeho kamarád, zatímco se převléká.

„Zatím ne.“ Odpovídá zamyšleně.

„Viděli jste toho retarda, co s ní hraje?“

„Takový píčus!“

Všichni se nahlas smějí.

„Že mi ji dneska necháš, kámo?“

„Já hraju s Lindou, klidně se jí zeptej.“ Kroutí hlavou Ondřej. „Ale zamete s tebou jak s malým šulinem.“

„Bez starostí.“

V tenisovém areálu se právě hraje na všech třech kurtech. Ondřej s Lindou, potom jeho dva kamarádi a Renáta s Teodorem.

Na každý pokažený Teodorův míč reagují ostatní výbuchy smíchu, už ho tahle role začíná pěkně štvát.

Renáta zatím spokojeně pozoruje, že se Ondřej s Lindou dobře skamarádili a hrají spolu i dnes!

„Zlepšuješ se, chodíš sem často?“ Ptá se Ondřej spoluhráčky.

„Jo, budeš taky chodit častěji?“

Ondřej chvíli mlčí, hraje dál a při první

příležitosti tvrdě smečuje!

Linda se za míčem ani nestihla podívat. Polyká hořkou pilulku prohrané výměny a pokračuje v otázkách zvesela:

„Půjdeš s námi v sobotu na ten turnaj?“

„Ještě nevím, zapsali tě?“

„Jo a prý bys mohl hrát taky!“

Ondřej usilovně přemýšlí. Neví proč, ale z téhle hry nechce dát Lindě sebemenší šanci. Při další výměně znovu prudce smečuje a Linda tak musí znovu běžet pro míč.

Ondřej sedí na lavičce vedle kurtu, snaží se popadnout dech a polívá si obličej vodou.

Sedá si k němu Renáta a o kousek dál Teodor. Vrtá se prstem v nose a omylem si odplivl na vlastní kalhoty.

Ondřej ho pozoruje a nevěří vlastním očím.

„Tak co ta tvoje krasotinka, celkem jí to jde, ne?“ Usmívá se Renáta.

„Ještě uvidíme.“ Masíruje si prsty obličej.
„Vidíš, můj kámoš si věří a prý by tě porazil, když si s ním zahraješ.“

„Proč ne?“ Tváří se ironicky Renáta.

Ondřej otáčí hlavu ke svým kolegům.

„Hej tlamo!“

Jeho kamarád se otáčí a nejistě pozoruje, že vedle Ondřeje sedí na lavici ta kočka.

„Co je?“

„Jo, s tebou mluvím.“ Šklebí se pobaveně. „Tady Renáta říkala, že si s tebou zahraje.“

„Fákt?“

Renáta gestem přikyvuje. A už spolu odchází.

Na lavičce zůstává Ondřej s Teodorem, ten se k němu přisouvá a snaží se tvářit co nejstupidněji.

„Ty se s ní znáš?“

„Jo a ty ji znáš odkud?“ Ptá se Ondřej s odporem.

„Já jsem její brácha.“

„Aha.“

Chvilí se nic neděje, na protějším hřišti už se hraje.

„Hraješ nějaké hry?“ Ptá se Teodor.

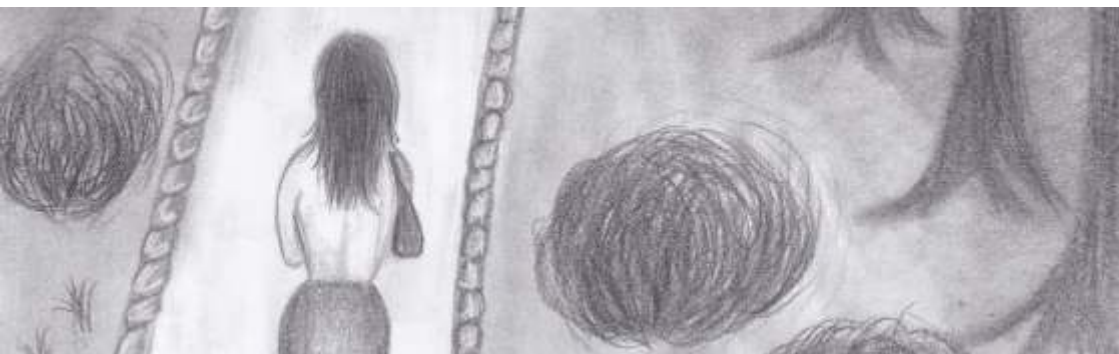
„Cože? No jasně, že hraju.“

„Tý jo. Já žeru nejvíc online RPG, pařím osm hodin denně a o víkendu od rána do večera!“ Zubí se Teodor naivně.

Z nosu mu leze něco jako sopel. Ondřej už to nemůže vydržet.

„Fajn, hele, já už budu muset, brácho.“

A odchází co nejrychlejším krokem do šaten.

KAPITOLA 8

Je hluboká noc, Renáta právě spí ve svém pokoji sama a ze spánku cuká levým koutkem úst. Přehrává se ji nechutné přepadení dvou bezdomovců.

Špinavá ulice za hotelem Rudolfův palác je křiklavě barevná, na zemi leží svítící zelené plechovky od piva, popelnice opodál je tak tmavá, že se od ní vůbec neodráží světlo.

Renáta se snaží nevšímat si toho a jít prostě dál.

„A co nějaké peníze, nebyly by slečinko?“ Slyší za sebou.

Renáta se snaží rozběhnout, ale něco ji drží na místě. Protější ulice je plná pěkně oblečených lidí a celá zalitá sluncem. Jenže i když se snaží sebevíc, pořád stojí vedle té zvláštní tmavé popelnice.

V tu chvíli se probouzí.

Renáta je s Teodorem další den na místním jarmarku. Obtloustlí stánkaři zde prodávají

buřty, plyšové hračky, trička s vtipnými nápisy a domácí pálenky.

Teodor znuděně kouše do buřtu s hořčicí.

„Koukej na ty trička!“ Hlásí Renáta.

„V něčem podobném může vylézt ven na ulici jenom idiot.“

„Náhodou, některé jsou vtipné.“

Stánkař, který trička prodává rozhovor zaslechl a tváří se kysele.

„Co kdybychom šli rovnou pro ten chlast?“ Navrhuje Teodor. „Nevidím tu jinak nic zvláštního.“

„Tak ještě támhle a pak půjdeme, jo?“

„Fajn.“

Zanedlouho jdou už spolu ulicí zpátky k Václavovi. Už se těší na zprávy o tom jak dopadla mise.

Teodor přitom drží v ruce balónek a pojídá spokojeně perník.

„Tak vidíš, že se ti tam líbilo!“

Oba se chvíli smějí.

Renátě ale jakoby kazila další probděná noc radost.

„Dnes v noci jsem měla zase špatný sen.“

„Neměla bys na to přepadení pořád myslet, vždyť špatné věci na lidech děláš i ty sama.“

Jaký je v tom rozdíl?"

Teodorova otázka je očividně nečekaná.

„Co mi chceš říct, že bych toho měla nechat?"

„Právě naopak, neměla bys z toho být tak zaskočená." Snaží se o vysvětlení, drží ji přitom za ruku. „Stačí nosit v kabelce pepřový sprej."

Procházejí parkem, není zde právě rušno, přesto jsou všechny lavičky obsazené lidmi až na jednu. Na chvíli si sedají, aby si promluvili.

Teodorův balónek se pohybuje pod poryvem větru ze strany na stranu, na moment, jakoby se na něj ostatní v parku překvapeně dívali.

„Pořád mám z toho divný pocit, hlavně když jdu někam sama. Každou chvíli čekám, že na mě zase někdo vyskočí, ani policajty jsem nevolala. Měla jsem to udělat." Vyčítá si Renáta.

„Na tvém místě bych to neřešil. Kolik let chodíš sama městem a stalo se to jenom jednou, takoví šupáci na svobodě moc dlouho nezůstanou, neboj. Beztak už jsou právě na cestě za mříže, k obědu štouchané brambory, fazole a čtyři stěny oblepené spermatem."

Renátu to však neuklidňuje. Pokládá mu svou hlavu na rameno a hladí po krku. V ten moment, jakoby se v Teodorovi něco zlomilo, s výdechem načerpává síly, aby ji řekl pravdu.

Z kapsy vytahuje krabičku cigaret a jednu si zapaluje.

„Nekuř Tedíku!"

„Neříkej mi kurva Tedíku.“

Teatrálně si potahuje a vydechuje kouř směrem od ní.

„Víš, než jsme se poznali, tak už jsem tě párkrát viděl, v tramvaji i tom vašem nóbl hotelu.“

Renáta se se zájmem soustředí co bude dál.

„No a víš jak my s Kryštofem, děláme věci po svém. Tebe a mě vysadil taxikář na silnici uprostřed ničeho, přitom to byl převlečený Kryštof a tak jsme se seznámili.“

„To vím a dál?“ Ptá se rozladěně.

„Ehm a ti dva houmlesáci, co se na tebe vrhali, tak.. jak to říct. To jsme taky byli my dva.“

Renáta je v šoku! Přesto mu dává druhou šanci a s úsměvem odpovídá.

„Nedělej si z toho legraci, já vím, že se mě jenom snažíš uklidnit.“

„Myslím to vážně, už nás přece znáš, ne?“

Renátě se znovu křiví úsměv. Dívá se jiným směrem do prázdna na stromy a pozvolna mění výraz na vyděšený. Při pohledu na Teodora, který se nejistě škrábe za krkem ji už oči planou vzteky.

Renáta vstává z lavičky, napřahuje se a sází mu jednu facku za druhou!

„Ty hajzle, proč jsi to udělal?!“

Teodor prvních pár schytlal přímo na obličej, než

je začal rukama co nejněžněji vykrývat. Nakonec ji drží za obě ruce, aby sebou tak nemávala. V parku jsou rodiny s dětmi a šokovaně pozorují co se právě děje.

Někteří otcové rodin váhají jestli nezasáhnout.

„Pust' mě!“

„Renáto, nemusíš přehánět, nebyla to nějaká legrace.“

„Pust' mě hned!“

Teodor ji pouští ruce, Renáta si pyšně upravuje vlasy a otáčí se zády k Teodorovi. Nečekaně se ještě jednou otáčí zpátky, aby mu s náprahem vlepila silnou facku rovnou na obličej!

„Ani netušíš, co jsem si prožila!“

Poté rychlým krokem odchází. On sedí na lavičce, zvedá ze země hořící cigaretu a osahává si od facek zarudlý obličej.

Chvíli překvapeně přemýšlí proč byla tak vzteklá a drzá. Proč byla drzá?

Až se dostává v myšlenkách na začátek scény, kdy ji vysvětloval jak ji s kámošem přepadl, aby na ni zahráli znásilnění.

„Jasně, tak proto.“

Kryštof a Václav na Teodora nevěřícně zírají. Právě jim dovyprávěl epizodu, která se v parku odehrála.

„Ty seš ale kretén.“ Kroutí hlavou Václav.

„To mi vy dva chytrolíni vysvětlete jak jsem ji měl asi uklidnit?“

„Heh, kamaráde, co takhle držet hubu jako první věc?“ Mne si Kryštof unaveně obličej. „A nesvěřovat se jí jako mamince, jako věc druhá?“

Václav s tím nechce nic mít, a tak odchází na záchod.

Kryštof vstává od stolu, uraženě odfrkuje a boxuje do balónku, který Teodor přines.

„Já to snad nevydýchám, na tebe není vůbec žádný spoleh! Jen se na sebe podívej.“ Míří na Teodora prstem. „Jsi politováníhodná troska!“

„Brzdi trochu, jo? Probouzela se ze spaní a bála chodit městem.“

„Aby nás nenahlásila policii, ty starostlivý ťunťo.“ Vybuchuje Kryštof nechápavě smíchy.

Václav se mezitím vrací. Přemýšlel o tom proč se baví se dvěma chuligány, je to přece jenom od Renáty strýc. Z nějakého důvodu mu to však zase tolik nevadí.

„Co přesně udělala, když si jí to vyklopil?“

„Vrazila mi pár facek a beze slova odešla.“

Václavovi to nestačí.

„Zkus si vzpomenout přesně, tak sis vylil svoje srdíčko, poplakal sis, podívala se na tebe a co potom?“

„No ehm, naběhly ji na obličejí vzteklé žíly a začala do mě sekat jakoby měla žlutý pásek v karate. Tak jsem ji zastavil, řekla abych ji pustil, tak jsem ji pustil a odešla.“

„Nic jiného neřekla?“

„Ne.“

„Tak to se srovná.“

KAPITOLA 9

Teodor a Kryštof jdou uličkou, ve které nedávno přepadli Renátu a zaraženě se rozhlízejí. Nesou směrem k hotelu Rudolfův Palác dvě láhve octa a svázanou, napůl plnou igelitovou tašku.

„A už v tom zase lítáme. Donedávna byl můj život tak klidný.“ Kroutí hlavou Teodor.

„Stereotypnější než pohyby levné striptýzové tanečnice. Konzervatoř, orchestr a pak tě potkám, že sbalíme jednu holku a už se to se mnou jenom veze.“

Kryštof zadržuje smích.

„Hele klídek, tenhle nový plán zabere.“

Po chvíli už jsou v zadní části hotelu u popelnic a kontejnerů. Uvnitř budovy je rušno.

„Jasně, stačí vyhodit tašku plnou mrtvých krys do popelnice, zalít je octem a události naberou úplně nový směr.“ Povídá ironicky Teodor.

V tu chvíli vysypávají opatrně mrtvá zvířecí těla do popelnice nejbliž k oknu restaurace.

„Není nad osvědčené metody.“ Přidává se Kryštof.

„To mám za ty její smutné oči, vždycky jim podlehnu.“

Kryštof nesouhlasí a mává zuřivě hlavou ze strany na stranu.

„Vidiš, kdybys s tím přišel nejdřív za mnou, mohli jsme vymyslet úplně jiný plán.“

„Vážně? A jaký třeba, jít se někomu vysrat před domovní dveře a zaklepat?“

Smrad z mrtvých krys začíná být nesnesitelný, oba si drží nos a těkají očima po okolí jestli někdo nejde.

„Raději vypadnem, kamaráde.“ Povídá Kryštof.

Kolegyně od Renáty Lucie stojí sama za recepčním pultem a popíjí kávu. Přichází k ní vedoucí paní Červená s majitelem hotelu a cestou si nezávazně povídají.

Ve chvíli, kdy je Lucie registruje, začíná za pultem kmitat a zuřivě klepat nějaké údaje.

„Paní Červená,“ mění téma majitel, „za dva měsíce chceme otevírat nový hotel v Bratislavě. Jako ředitelka jste se dost osvědčila, jestli to tak můžu říct.“

Lucii připadá, že má rozhovor sexuální podtext, a tak raději dělá, že neslyší.

„Jsem ráda, že jste spokojený.“ Uculuje se paní Červená.

Oba se chvíli zdvořile smějí.

„Rozhodně odvádíte svou práci.“ Odpovídá majitel a jakoby si něco uvědomil, vrací se rychle k tématu: „Co kdybyste se zúčastnila slavnostního otevření. Potřebovali bychom někoho schopného, kdo dohlédne na průběh večera.“

Paní Červená se tváří nadšeně.

„Máme na tuto akci pozvané důležité investory a byl bych mnohem klidnější, kdybyste byla poblíž, jestli rozumíte.“

Paní Červená se koketně směje, v tu chvíli pokračují dál za recepční pult až do služebních dveří, aniž by Lucií věnovali jediný pohled.

V hotelové restauraci sedí u otevřeného okna Václav. Přibližuje se k němu číšník a on se na něj s odporem šklebí.

„Venku vám čistí kanály?“

„Všechno v pořádku?“ Odpovídá nechápavým dotazem číšník.

„Můžete prosím zavřít to okno?“

Číšník obrací oči v sloup a cestou k oknu mu probíhá hlavou dobrá desítka urážek na otravného zákazníka. V ten moment však cítí tak odporný mrtvolný smrad, až se mu zvedá žaludek.

Zavírá okno a rychle vybíhá ven, k recepci za Lucií.

Ta mezitím opět popíjí kávu a listuje si v módním časopise. K jejímu překvapení za ní běží kolega z restaurace.

„Prosím tě nevíš co se děje venku? Táhne se odtamtud děsný smrad.“

„Nevím o ničem.“ Odpovídá bez zájmu Lucie.

Ze dveří za recepčním pultem vychází paní Červená s majitelem a hlasitě se smějí. V okamžiku si všímají postávajícího číšníka.

„Co se tady flákáš? Restaurace je plná hostů!“

Číšník těká bázlivýma očima mezi majitelem hotelu a ředitelkou. V tu chvíli proráží dveře restaurace hlučný dav šklebících se zákazníků.

„Málem jsem se poblila!“

„Už jsem byl v horším pajzlu.“

„Tak uděláte něco s tím smradem?“ Volá zezadu Václav našťvaně.

Zaražený personál s paní Červenou běží rychle do místnosti. Uvnitř se na ně valí z dokořán otevřených oken nesnesitelný puch.

Renáta sedí v tramvaji a smutně kouká z okna ven na ubíhající okolí. Na další zastávce vystupuje, přijela právě domů.

V hlavě se jí přehrává zrychleně celá série událostí od chvíle kdy Teodora poznala až do momentu, kdy se spolu pohádali na lavičce v parku.

Vzpomíná si, jak nešikovně vybíral míče na tenisovém kurtu. Renáta se směje a už přitom chrastí klíči v zámku svého bytu. Zvoní jí mobil.

„Slyším.“

Chvilí poslouchá a nasazuje unavený výraz.

„Krysy? Odkud se vzaly, kdo by je tam házel?“

Zatímco poslouchá, dochází ji, že to byl Kryštof s Teodorem.

„Zvláštní, však se zítra uvidíme, já musím teď končit, dobře?“

„Ahoj!“

S nechápavým výrazem se snaží přijít na to proč by ji měla takováhle akce jako s Teodorem usmířit.

V kuchyni sedí její bratr Karel, právě večeří

jídlo, které si na dnešek pro sebe připravila.

„Čau Renčo.“ Zdraví ji bezstarostně, „jedu za chvíli za kámoškou, nechceš s námi do kina? Můžeš ho vzít sebou.“

„Koho?“ Ptá se Renáta rozčileně.

Karel luská svými svalnatými prsty až mu na zápěstí nabíhá žíla, přitom se snaží vzpomenout.

„Jak se jmenuje... Tonda nebo tak nějak přece.“

„Radši ne, pohádali jsme se.“

Během následujících deseti minut, kdy Karel dojídá Renatinu večeři, mu ona všechno vysvětluje od začátku až do konce. Jeho obličej během té doby rudne vzteky víc a víc.

Malý Ondra sedí u počítače. Právě se na facebooku domlouvá s ostatními hráči, že se v 7 sejdou ve virtuální aleji u historické kašny a půjdou vyčistit studnu na devadesátém levelu.

K jeho profilu se připojuje někdo nový. Jmenuje se Standa Žalud, v profilu je Teodorova fotka s mastnými vlasy a tupým výrazem.

„Nazdar kámo, zapaříme po síti?“ Povídá Teodor.

Ondřej se před počítačem zhnuseně šklebí a kliknutím žádost ignoruje.

KAPITOLA 10

Už je to pár dní, co Renáta nezvedá Teodorovi telefon, ani neodpovídá na emaily. A tak se jí rozhodl ignorovat. Právě si protahuje prsty a listuje notovými osnovami. O víkendu ho čeká další malý koncert s místním orchestrem, počítač ale hlásí pípnutím příchozí zprávu.

„Není o čem diskutovat!“ Píše Renáta.

Teodor zvedá udiveně jedno obočí. Nedokázal se jí omluvit, ale ta poslední akce na ni patrně zapůsobila, přemýšlí sám pro sebe.

„Tak se aspoň zajdeme někam najíst, všechno platím.“ Zkouší Teodor.

Chvíli se nic neděje, na jeho piáno dopadají z okna zářící paprsky světla. Chtěl by jít už cvičit.

„Blbě jsme se seznámili, ale nic se vlastně nestalo. Cítím se hrozně.“

„Co to kecáš?“

Teodor si do sklenice nalévá posledních pár kapek čaje.

„Nakonec jsem ti řekl pravdu, co mám ještě udělat?“

„Řekls mi pravdu jen kvůli tomu, že jsem se budila hrůzou ze spaní!!!“

„A už spíš dobře?“

„Jo.“ Odpovídá Renáta.

„To jsem rád.“

Je víkendový den ráno. Teodor stojí na chodníku u rušné křižovatky a tváří se kysele a trochu bezradně.

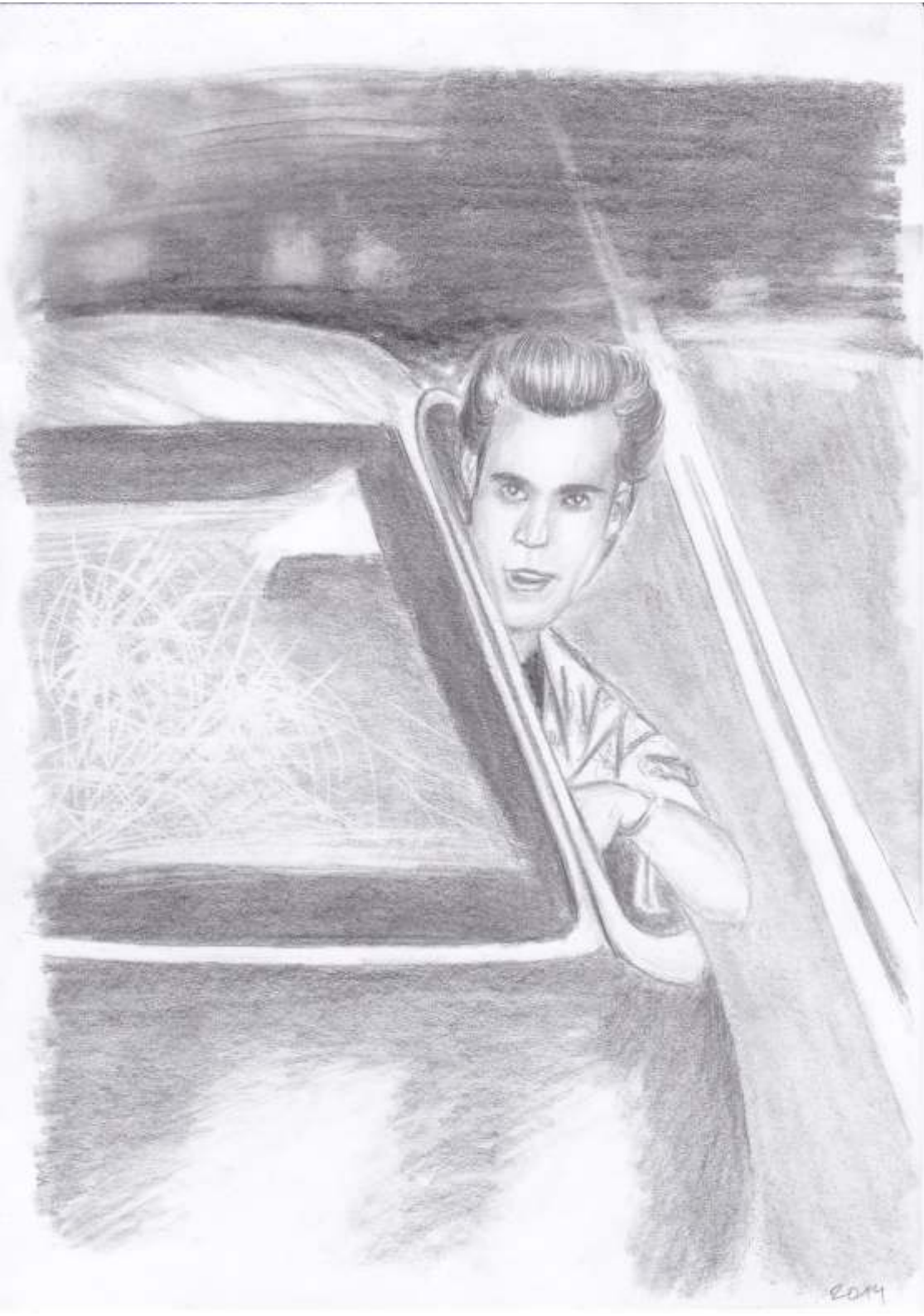
Přijíždí k němu zelené BMW s Kryštofem za volantem. Ten už z dálky nadšeně mává, jakoby se neviděli dlouhá léta. Teodor s úsměvem nastupuje a auto s vytuněným bubláním odjíždí.

Jedou právě k Václavovi zjistit jestli nemá něco nového. Za poslední akci s Ondrou dostali od jeho rodičů každý peníze, a tak se jejich oči při bezohledné jízdě městem lesknou vidinou dalšího zisku.

Kryštof šlape na plyn a předjíždí auta přes plnou čáru, jakoby mu každá ulice patřila. V jednu chvíli předjíždějí i černé Audi. Vypadá to, jakoby se řidiči nelíbilo co vidí a s hvízdáním pneumatik je ihned následuje.

„Vidíš toho za námi?“ Povídá Kryštof a svou šílenou jízdu ještě zrychluje.

„Tohle Audi je mi nějak povědomé.“

Odpovídá váhavě Teodor.

„Mě taky.“

Řidič nečekaně zrychluje a dostává se před ně. Oba s překvapeným výrazem hledí jak se spouští dolů okno řidiče a vystrkuje ven ruku, aby s ní něco udělal. Drží v ní ohryzek od jablka, hází ho za sebe a ohryzek se plesknutím odráží od předního skla Kryštofova BMW.

„Co to ten magor dělá?“ Vystrkuje hlavu z okna Kryštof.

„Koukej, mává ti na pozdrav.“ Směje se Teodor.

A skutečně, řidič na něj mává a znovu zrychluje svou jízdu.

„Tak mu taky zamáváme, ne?“

„Hele, odpusť mu ten ohryzek a vyser se na něj. Nerad bych letěl ze sedadla jako ten testovací panák, když se zkouší airbagy.“

Kryštof kroutí zuřivě hlavou a směje se. Panoráma okolo se mezitím změnilo, dávno vyjeli z města, i když neví proč.

„Se podívej kolem sebe, jsme už dávno za městem. Trošku si ho proklepnu.“

Kryštof bez dalšího zaváhání Audi předjíždí a oba s ironickým úšklebkem mávají řidiči na pozdrav. V tu chvíli Teodor za kouřovým sklem poznává ztuhlý krk a svalnaté pařáty, s nimiž se už jednou náhodou setkal.

„Kurva, to je brácha od Renáty!“

Kryštof nechápe. Karel jim máváním naznačuje, aby zastavili u krajnice.

„Dáme mu do držky?“ Ptá se Kryštof sebevědomě.

„Spíš bys měl ujet, třeba neumí řídit.“

„Tss, no dobře jedem.“

Zelené BMW se bez dalšího zaváhání rozjíždí a začíná řezat jednu zatáčku za druhou. Uvnitř auta to s oběma hází jako s hadrovými panáky. Audi se přitom za nimi drží a ani náhodou se nevzdaluje.

„Jsi úplná troska.“ Směje se Teodor.

Kryštof neodpovídá, zuřivě kroučí volantem, šlape na pedály a přeřazuje při každé příležitosti. Ve zpětném zrcátku to přitom však stále vypadá, jakoby se Karel spíš nudil.

Právě míjejí sjezd na dálnici, Kryštof pokračuje rovně a na poslední chvíli s hvizdem pneumatik vjíždí na dálnici.

„Papá, kamaráde.“ Mává Kryštof překvapenému řidiči, který pokračuje rovně.

„Wow, jako v akčním filmu!“ Tleská nadšeně Teodor.

Jejich auto se v okamžiku přesouvá do rychlého pruhu a ještě přidává.

„Volej té své krasotince co to mělo znamenat!“ Povídá nervózně Kryštof.

Teodor schválně znuděně zívá. Vytahuje mobil, aby zavolal Renátě.

„Tys mi to zvedla, co se děje?“ Ptá se překvapeně Teodor. „Co tě mrzí?“

„Hodil nám nedojedené jablko na auto a zamával. Teď jedeme nadsvětelnou rychlostí po dálnici a budeme asi řídit celou noc, aby nás už nikdo nenašel.“ Směje se Teodor.

„Aha.“ Odpovídá nakonec a zavěšuje.

Kryštof se s otázkou v očích obrací na svého spolujezdce.

„Mrzí ji to.“ Krčí rameny Teodor.

Oba obracejí oči v sloup. Je už jasné, že je Karel jako pes utržený ze řetězu a oni s tím nic nenadělají.

„Měli jsme kurva zastavit a bylo po všem.“

Chvíli oba s hrůzou v očích pozorují okolí. Dálnice je naštěstí téměř prázdná, a tak můžou jet rychle. Jenže ve zpětném zrcátku, kde před chvílí bylo vidět jen malou černou šmouhu poznávají Karla.

„A je tu zas. Volej Václava, třeba něco vymyslí.“

„Dobrý nápad.“ Zvedá Teodor nadšeně mobil.

Audi se dostává těsně před ně a začíná brzdit, aby je zpomalil. Kryštof si nechce poškrábat auto, a tak zpomaluje, objíždí ho a zase zrychluje.

„Nazdar Václave, asi se dneska opozdíme.“ Povídá mezitím Teodor do telefonu.

„Objevil se Renátin brácha, a teď se po dálnici

naháníme jako v akčním filmu.”

„Jó autem.”

Teodor se tváří nechápavě.

„Prý jsme skončili a máme zastavit.”

„Na Václava je vždycky spoleh.” Odpovídá Kryštof.

Oba vybuchují smíchy.

Najednou Audi nečekaně zpomaluje a schovává se za kamion. Kryštofovi září oči radostí, ale v ten moment před sebou vidí policejní radar a mávajícího strážníka.

Je další den ráno. Kryštof a Teodor vycházejí z policejní stanice se zkroušenými výrazy ve tváři.

„Hlavu vzhůru, stálo to jen pár tisíc.” Povídá Teodor.

„A roční podmínku.“ Reaguje otráveně Kryštof.

Z dálky už vidí, že na parkovišti u jeho auta stojí Renáta a Karel. Jakoby si BMW prohlíželi a něčemu se smáli.

„Dostali jste se z toho?“ Ptá se Karel, když už jsou u nich.

„V pohodě, papíry mi nechali.“ Odpovídá Kryštof bez emocí.

„Zvu vás na snídani, pidižvíci.“

Tajná služba s.r.o. - Jak vznikla nová služba

prosinec 2014 - Teodor Pravický

teodorpravicky.com

Kniha vyšla pod licencí Creative Commons 4.0.

Obsah můžete použít pro vaši práci anebo zábavu.

Ilustrace - Renáta Smejkalová

rsart.cz